

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ HENRI BORDEAU

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΦΟΒΟΤΑΝ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ...

ΤΑΝ είμον φοιτητής σὸδ Καρτιέ Λατέν, ἔτρωγα κάθε μέρα σ' ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο πούχε ὀρισμένες τιμές καὶ εἶταν σὸδ ἀπάνω μέρος τῆς πλατείας Σαιν Μισέλ. Μέσα σὸς τοὺς ταχικουὺς πελάτες τὸν παρατήρησα ἕναν ἄνθρωπο μὲ μακρὸ γκριζὰ μαλλιά, χλωμό, λίγο καρποθησαυμένο μὲ σπικωμένο τὸ κολλάρου του, χεῖμῶνα καλοκαίρι. Καθότανε πάντοτε σ' ἕνα τραπέζι κοντὰ σὸδ δικό μου. Ἄν καὶ δὲ μιλοῦσε ποτέ, καθόθωσα νὰ λύσω τὴν πεισματάρικη σιωπὴ του. Τοῦ ἄρεσα καὶ μὲ ἔλεγε φίλο του. Ἐμαθα πὺς εἶταν πενήνια ἔννια χρόνων καὶ τὸν λέγανε Ὀκτάβιο Μισὸ. Εἶταν χήρος χωρὶς παιδιὰ καὶ ζοῦσε μὲ τὰ εἰσοδήματά του.

Μόνο σὸδ γεῖμα καὶ τὸ δεῖπνο τὸν ἐβλέπα. Ἄπ' τὸ λυπημένο πρόσωπό του φαινότανε πὺς ἠπέερε ἀπὸ κάποια ὀδυνηρὴ ὀρθώσια, ἀπὸ κανένα πόνο συνεχῆ μιάς ἐνοχλήσεως ἐσωτερικῆς. Πολλὲς φορὲς τὸν ὀνόησα ἀπὸ πῶς προέρχεται αὐτὴ ἡ ὀλπη του. Μήπως ἀπὸ καμμιὰ γυναῖκα; Ὀχι! Ἀπὸ στενωγῶριες χρηματικῆς; Ὀἴτε. Ἀπὸ τί λοιπόν; Στὴν ἐρώσησὸ μου αὐτὴ ἔχωνε τὸ κεφάλι του μέσα σὸδ παλιὸ του, καὶ τὸ κολλάρου του ἀνέβαινε ὡς τ' αὐτὰ του, αὐτὴ μὲγάλα κι' ὄσπρα σὸν τὸ μέρωμο, καὶ ἀπαντοῦσε ἀναστενάζοντας: «Νάτος! Ἀχ! νάτος...» καὶ σκεῖτο ἀκίνητος μὲ τὰ μάτια του κερφαμένα κἄπου, σὰ νὰ κοιτοῦσε κάτι πὸδ ἀπομικρυνότανε διαρκῶς.

Ἐνα βράδυ, μετὰ τὸ φαγητό, βγήκαμε μαζὶ. Μὲ ρώτησε: — Θέλετε νὰ ρθῆτε σὸδ σπίτι μου νὰ κοιμηθῆτε; — Δέχτηκα καὶ φώναξε ἕνα ἀμάξι, δίνοντας διεύθυνσι τὴν πλατεία τῶν Ἑλλοσίων Πεδίων. Σ' ὄλο τὸ δρόμο δὲν ὀνοῖζε τὸ σόμα του. Τὸ ἀμάξι σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα ὀμορφο σπίτι, πὸδ τὰ παράθυρά του ἦταν κλειστά. Ἀπάνω ἀπὸ μιὰ μάντρα περνοῦσαν τὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων καὶ ὁ ἀέρας κουνούσε τοὺς κισσοὺς πούταν κρεμασμένοι στὰ μπαλκόνια.

Μπήκαμε μέσα, ἀνεβήκαμε μιὰ πλατεία σκάλα, περάσαμε πολλὰ ὀσλοῖα μὲ ἀφάνταστο πολυτέλεια καὶ σταματήσαμε σὸ μὲ πύργου. Ἐως ἐκεῖ μ' ὀδηγοῦσε κρατώντας μὲ ἀπ' τὸ χέρι. Ἄ, αφε ἕνα καντηλιέρι καὶ μ' ἄφησε νὰ περῶσω πρῶτος.

— Νὰ ἡ κάμαρά μου, εἶπε. Δὲν πιστεύω τὰ μάτια μου. Τί ἐκστασις! Τί ἐκτατικὴ πολυτέλεια καὶ μὲ τί χάρη εἶταν ἐπιλαμμένη! Οἱ μεγάλοι καθάρητες νόμιζε πὺς περιμέ'ανε τὴν γυναῖκα πὸδ περνώοντας θ' ἀντίκρυζε σ' αὐτοὺς τὴν ὀμορφιά τῆς! Στὸν ἀέρι ἑλλανάτο ἀκόμα ἕνα μεθυστικὸ ἀρωμα μιάς φιλιδόου περρασμένης ἐποχῆς! Καὶ ὄστερα ἀπὸ τὸσο πλοῦτο ἐκείνου νὰ τὸν λέγε Μισὸ καὶ νὰ τρώγῃ σ' ἕνα μέγριο ρεστοράν μὲ τρία φράγκα μονάχα! Τὸν παρατήρησα. Βυθισμένος σὸ μὲ μιὰ πολυθρόνα, ἄν ημικός, μὲ τὰ γορλωμένα μάτια του φαινόταν πολὺ ἄνηστος. Γιά μιὰ στιγμή ἀντήθηκα πὸδ πῆγα μαζὶ του. Μοῦ ἔκανε ὀμειοὶ νὰ καθῶσω κοντὰ του.

Τότε μὲ τίς πόρτες κλειστές, ἀδιάφορος γιά τὰ χίλια θέλητρα πούταν γύρω του στὴν κάμαρα, μὸπτε ἀργὰ καὶ σιγὰ: — Πρέπει νὰ φανερώσω σὸ κάποιο τὸ μυστικὸ τῆς λύπης μου. Χρόνια καὶ χρόνια τὴρα ἡ ζωὴ μου εἶνε μιὰ διαρκῆς ἀγωνία δὲν θὰ μαντέψετε ποτὴ τὴν αἰτία τῆς. Θὰ σὰς τὴν πῶ.

Ἐἶνε μιὰ ἰδέα πούταν φρενυμένη ἐδῶ σὸδ μέτωπό μου καὶ δὲν μὸς φέγγει ποτέ. Θαρρῆς πὺς εἶνε κερφαμένη ἐκεῖ. Ἐοκνε, μ' ἔπιασε ἀπ' τοὺς ἄμους καὶ μὸπτε μυστικὰ σὸν νὰ ντεπότανε γι' αὐτὴ τὴν ἐκμυστήθησι.

— Φοβάμαι τὸν θάνατο! Ἐγὼ ἀνατρίχιασα. Ἐκείνος τὸ ξαναεἶπε ἀργὰ γιά νὰ ἐμβαθύνω στὴν τρομερὴ ὀσημοσία τῆς λέξεώς του... — Φο... βᾶ... μα... τὸν... θά... να... το... Τῶρα καταλαβαίνετε γιὰ εἶμαι ὀσοιχῆς; Ἐλεγε αὐτὴ τὴν ἐξομολόγησι σὸν ἕνα ἄρρωστο παιδί πὸδ θέλει νὰ τὸ λυπηθῆν καὶ νὰ τὸ παρηγορήσῃ.

— Δὲν εἶθε μόνου οεῖς, τοῦ εἶπα, ὀλος ὁ κόσμος ἀγαπᾶ τὴ ζωὴ. — Ὀχι, δὲν μὲ καταλάβατε. Δὲν θέλω νὰ πῶ πὺς ἀγαπῶ τὴν ζωὴ, μὰ φοβάμαι τὸν θάνατο... Δὲ μὲ νοιάζει γιά τὴ ζωὴ... μὰ ν' ἀποθάνω ὀχι... ποτὴ δὲν θ' ἀποφασίσω... Πὺς μὸπτε αὐτὴ τὴ τρομάρου; Ἐἶνε γνωρίζω καὶ δῖαν ἦσαν παιδι καὶ ὀργότερα γέος, σ' ἔδῃ μου τὴ ζωὴ ὀπόφερα ἀπ' αὐτὸ τὸ μαρτύριο. Αὐτὴ τὴ ἐπίμονη σκέψι δὲν μ' ἄφνει νὰ ἡουχῶσω ἕνα λεπτό.

Ἐσκέπτομαι τὸν θάνατο ἕμα σπικωθῶ τὸ πρῶτ, σὸν ντύνομαι. σὸν δρόμο, σὸν τρώγω, πάντοτε ὡς τὴν ὄρα πὸδ θὰ πλαιγίσω. Τὴν νύχτα μὲ κόβει τὸν ἔπνο καὶ δῖαν, ἐξαντλημένος πιά κερθαῶσω νὰ κοιμηθῶ τότε ἀρχίζον τὰ ὄνειρα... Ὡ! εἶνε βᾶσανο! Ἐλάτε σὶθ ὀτσι μου! Ἐχῶ διακόσους, τριακόσους χιλιάδες φράγκα εἰσοδήμα! Μιὰ ὀσηματικὴ περιουσία, μὰ ὄστε ἕνα τέταρτο τῆς ὄρας δὲν μὸρω νὰ ξεχῶσω.

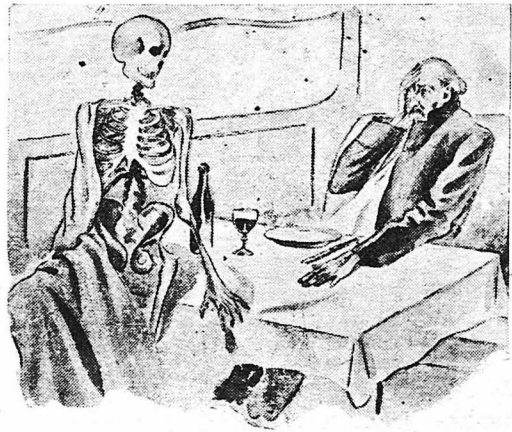
Δοκίμασα ὀλες τίς διασκεδάσεις κι' ὄλα τὰ ἐξωφρενικὰ γλέντια. Ἀδύνατο! Δὲν μὸς ἔφευγε αὐτὴ ἡ ἰδέα. Εἶνε μιὰ ἀρρώστια αὐτὸ ἡ μωρία; Πῆτε μου τὴ γνῶμη σας εἰλικρινῶς... Μὰ λέγω ἀνοησίες γιὰ τί πὺς θὰ ἔζετε οεῖς καλλίτερα ἀπὸ μένα... Στὰ μάτια σας διαβάζω τὴν λέξι πὸδ σὰς ἔρχεται νὰ μὸς πῆτε: εἶνε ὁ ἔρωσ. Α! τὸν ἔρωσ; τὸν ζήτησι, τὸν βῆκα καὶ τὸν ἔχασα... Εἶχα πολλὲς φίλες καὶ ὀμορφες! Ἐαντιτῆθηκα μὲ μιὰ γυναῖκα πὸδ μὲ ἄλτρευε. Μὲ σὶθη ἀγκαλιὰ καὶ τῆς γυναικας μου εἶχα πάντοτε τὴν αἰωνία ἰδέα του θανάτου. Πρέπει νὰ πεθᾶνω! Πρέπει! Ὀλοι πεθαίνου. Καὶ ἡ δικὴ μου ἡ οεῖρα θάρθει ὄστερα ἀπὸ δέκα, εἴκοσι χρόνια; ἴως αἴριο ἡ σὸ δέκα λεπτὰ; Ποὺς ἔζει;

Ἐσὸν εἶμαι σὸδ κρεβάτι βλέπω βολμένο ὀρθου σὸ μὲ γωνιὰ τῆς κἄμαρας τὸ φέγερό μου... Ἄνθρωποι μωροεργεμένοι μὲ καπέλα φηλά σὸδ κεφάλι μὲ σπκῶνον καὶ μὲ βᾶζον σ' ἀμάξι... Ὀλα αὐτὰ μὲ τρομάρου... Μὰ δὲν ἐπιμένα... Βλέπω τὰ λόγια μου σὰς κάνουν ἐντύπωσι καὶ δὲν θέλω νὰ κατανῶοτε σὸν κ' ἔμένα.

Ἐσὰς εἶχα πῆ πὺς ἦσαν παντρεμένοι, ἡ γυναῖκα μου πέθανε καθῶς καὶ τὰ δύο παιδιὰ πὸδ ἀπέχτησα. Νομῆς κανεῖς πὺς πέθανε ἐπίποδες!

ἘΝὰ ποῖα εἶνε ἡ ζωὴ μου. Τὸ λουσο τοῦ ὀπιτιῶ μου κατῆντο ἀνοπφορο γιά μένα! Γι' αὐτὸ πηγαῖνω σὶθη τύχη, τρώγω ὀπον τύχει, καὶ γυρίζω τὴν νύχτα ὄσο μὸρω πειδ ἀργὰ, μὰ πάντοτε μὲ τὸν βραγγὰ πὸδ δὲν μ' ἄφνει ποτέ! Τῶρα τὴ στιγμή αὐτὴ πὸδ σὰς μῶδ ὁ θάνατος εἶνε σὶθη κἄμαρά μου... κοντὰ μου... τὸν νοιάθω, αὐτὸ συμβαίνει πενήνια χρόνια τῶρα.

ἘἌντιο! παιδί μου, οεῖς κῶπια ἀνωφελῶς. Πηγαίνετε σὸδ σπίτι σας, ἀφισατέ με... Χαιρέτε! Μὲ συνόδεψε ὡς τὴν πόρτα καὶ ἔφωγα φοβισμένος.

Τῶρα, αὐτὴ τὴ στιγμή πὸδ σὰς μῶδ, ὁ θάνατος εἶνε κοντὰ μου, στὴν κάμαρά μου...

ἐξομολόγησι τῆς τρομάρου του. Ἄπὸ περιέργει, θέλησα νὰ μῶσω τί ὀπέγινε ὁ μανιακὸς αὐτός. Χεῦπια τὴν πόρτα κι' ἕνας γέρος ἡπρητῆς παρουσιόσπηκε.

- Ὀ κύριος Μισὸ; τὸν ρώτησα.
- Ἀπέθανε πέσοι! μὸς εἶπε.
- Παραγενεῦθηκα πολὺ.
- Ἐδῶ, σὸδ σπῆτι; τὸν ρώτησα.
- Ναί, κύριε, ἦμον ἐδῶ μαζὶ μὲ τὸν γιατρό... Ἄ! Παναγία μου! νόμιζε πάντοτε πὺς δὲν ἦταν μονάχος!... δὲν μὸρωσε ν' ἀφισα ποτὴ αὐτὴ τὴν ἰδέα... Βικέντιε, γῶναζε σὶθη ἀγωνία του, Βικέντιε! φοβάμαι! καὶ ὄστερα ἀμέσως γλῶστηρησε ἀπ' τὰ μαρτάσα μου, γορῖσανε τὰ μάτια του ἄνω κῶτω καὶ μουρμούρησε.
- Ἀὐτὸ μόνου εἶνε!... καὶ ξεψῶχησε

Henri Bordeaux

Τὸ «Μπουκέτο» ὄρῖσεται στὴν εὐχάριστο θέσι νὰ σὰς ἀναγγεῖλη, ὀτι ἀπέκτησι ἡδῆ, καὶ τὴν Ἀδτεβιογραφίαν τοῦ ἀλσημονήτου θεατρικῶ συγγραφέος, ποιητοῦ, σατυρικοῦ, μυθιστοριογράφου ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ἡ ὀποῖα ἐγράφη ὑπὸ τοῦ πολυκλαύστου λογοτέχνου ὀλίγον καιρὸν πρὸ τοῦ θανάτου του καὶ τὴν ὀποῖαν θ' ἀρχίσῃ νὰ δημοσιεύῃ προσεχῶς.